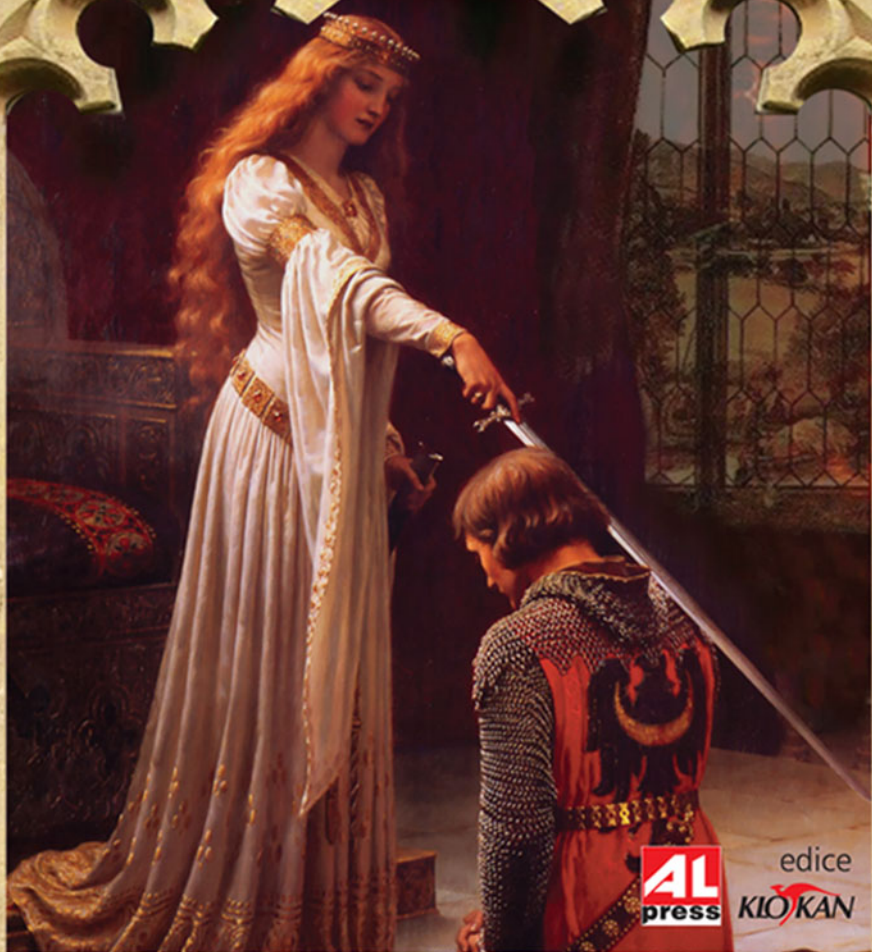

ROMÁN

AL
press

edice
KIO KAN

HANA WHITTON

KRÁLOVNIN NÁPADNÍK

VE SLUŽBÁCH PANENSKÉ KRÁLOVNY

edice
KIO KAN

Hana Whitton

KRÁLOVNIN NÁPADNÍK

VE SLUŽBÁCH PANENSKÉ KRÁLOVNY

AL edice
press **KLŮŽKAN**

Copyright © Hana Whitton, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

© Hana Whitton

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-

Místek, v edici Klokan, 2009

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-505-7 (pdf)

Kapitola

1

Margaret, lady Fellbryggenová, poslední dědička hraběcího titulu, opatrně našlapovala na nerovná prkna zšeřelé půdy panského sídla Fellbryggen Hall. Na tvář se jí přilepila zaprášená pavučina. Rychle ji setřela a zahlédla, jak se ten prudký pohyb odrazil v popraskaném, matném zrcadle.

Přistoupila blíž k tomu zpola oloupanému oválu, který byl zasazený v umně vyřezávaném zlaceném rámu. Její půvabná tvář s bělostnou, alabastrovou pleť, výraznými šedomodrými očima stíněnými hustými černými řasami a hezky tvarovanými, plnými rudými rty, se v něm zračila jako ve zkalené vodě. Přejela si útlými prsty černé vlasy, aby z nich setřela poslední zbytky pavučiny.

Pokaždé ji téměř zaskočilo, jak se zjevem liší od podoby svých anglických vrstevnic, těch dívek s růžovými tvářemi a plavými nebo světle kaštanovými vlasy. Vedle zrcadla se tyčila vysoká komoda a vedle ní stál starobylý vyřezávaný psací stůl, v jehož horní části, skryté za tenkou deskou, se nacházela řada malých zásuvek s filigránovým kováním. Kdysi u toho stolu jistě sedávala nějaká krásná, urozená dáma a úhledným rukopisem zde psávala dopisy. Jistě milostné. Margaret se posadila na stoličku, která měla sedátko potažené purpurovým sametem, nyní už trochu vybledlým. Náhle na ni padla únava a s ní se dostavil i zrádný smutek, ten nezvaný host, jenž v nedávné době s takovou oblibou vyhledával její společnost.

Doslova ze dne na den se stala majitelkou tohoto rozlehlého sídla a obrovského panství s velkými pozemky, k nimž patřily ještě další nemovitosti. „Tohle všechno jednou bude tvé!“ říkával jí vždy pyšně dědeček a opsal přitom obloukem paže právě tento dům i zahradu, na níž během jeho řeči stáli. Nepřemýšlela nikdy o jeho slovech, domnívala se, že to bude jednou, někdy, až ve vzdálené budoucnosti. To, o čem se zmiňoval, jí tehdy připadalo tak daleko, že se to zdálo ne skutečné.

Osud si však s nimi se všemi zahrál podivnou, a hlavně krutou hru.

Rodiče ji ze sídla Moot Hall poslali k dědečkovi, jen pro jistotu, neboť v okolí vypukl mor. Nebyla to sice přímo epidemie, ale případy se nebezpečně množily a oni se báli o své jediné dítě. Loučila se s nimi nerada a měla za to, že je to zbytečný a planý poplach. Tenkrát je však viděla naposledy. Ten poplach nebyl zbytečný – oba zemřeli zanedlouho po jejím odjezdu.

Dědeček jí sice slíbil, že on tu pro ni zůstane, byl to však slib, jakkoli jediný, který nedodržel. Následoval jediného syna a jeho manželku tam, odkud nebylo návratu.

Margaret po něm zdělila honosný titul hraběnka a velké panství Fellbryggen, z něhož se měli po léta těšit její rodiče.

Dědeček jí však zanechal také bohatství příběhů, vyprávění a historek o jejich rodu, o rodině Fellbryggenových. To od něj se Margaret dozvěděla, že křestní jméno zdělila po své praprababičce, která žila před sto padesáti léty, a že by se měla vlastně správně jmenovat Markétka, protože je to české jméno a ta její praprababička pocházela ze vzdálené země Bohemie, Čechy se tomu království také někdy říkalo.

A tak se nyní Margaret-Markétka vypravila na půdu, aby po té dávné rodinné historii zapátrala a zahrnala tak tísnivé myšlenky, které jí jinak pronásledovaly na každém kroku jako neodbytný nápadník.

Přejela opatrně prsty po kování na přihrádkách. Bylo tak jemné, že připomínalo předivo křehké krajky. Dotkla se přitom sotva znatelného výčnělku. V miniaturním šupličku cosi zapraskalo, pak se ozvalo cvaknutí a malá zásuvka se otevřela.

Byla to tajná přihrádka, nevelká, zato však hluboká.

Margaret do ní opatrně nakoukla. Na jejím dně ležel svazek zažloutlých listů převázaných kdysi růžovou stužkou.

Margaret po chvílce váhání opatrně vsunula ruku do zásuvky a zalovila prsty uvnitř. Bála se, že se jí starý papír mezi nimi rozpadne, a tak uchopila svazek za stužku. Nakonec se jí podařilo vytáhnout listiny na světlo boží. Byly to staré dopisy.

Markétce Těšínské, toho času na Leedském zámku

Přečetla si na přeloženém rubu jednoho listu s přelomenou a vybledlou pečetí. Obrátila papír a začetla se do prvních rádek.

Léta Páně 1382 na Sheenu

Milá Markétko,

z Leedsu, který mne od prvního pohledu uchvátil svou majestátní krásou a kde jsem prožila se svým nastávajícím chotěm Richardem II., králem anglickým, chvíle tak požehnaně krásné, se mi odjet nechtělo – budiž řečeno, že jedním z důvodů bylo i rozloučení s Tebou, Markétko! To jsem hodlala odložit na dobu co nejzazší.

Uklidňuje mne nicméně, že Ty jsi v dobrých rukou pana Simona Fellbryggena, Richardova praporečníka, muže nejen urozeného a ušlechtilého, ale též výjimečného charakteru...

Margaret zalistovala ve štůsku starých dopisů. Tohle budou jistě listy Markétky Těšínské, která si patrně dopisovala nejen

se svým nastávajícím chotěm Simonem, ale rovněž s Annou Českou, pozdější královnou anglickou. Markétka Těšínská mohla být ta její praprababička a jméno Simona Fellbryggena jí rovněž nebylo neznámé. Byli to její prapředci, zakladatelé rodu Fellbryggenů, z něhož zůstala nyní pouze ona jediná. Markétka si s královnou Annou, kterou do Anglie doprovázela, zjevně dopisovala v tónu téměř sesterském.

Margaret si začala zvolna vybavovat další podrobnosti toho dávného příběhu, který se protřásl na každé rodinné sešlosti a jemuž ona nikdy pořádně nedopřála sluchu, asi právě proto, že ho pořád opakovali. Nezapomněla však, že ta Anna Česká byla dcerou římského císaře Karla IV. Věděla také, že se té královně Anně říkalo pro její laskavou povahu a rozvážnost, s níž vždy krotila mnohdy ohnivě prudká rozhodnutí svého královského manžela, Dobrá královna Anna.

Margaret se zasnila. Kéž by tak v životě dosáhla podobného cíle! To jí však jistě nečeká – podobné věci se stávají jenom těm druhým.

Povzdychla si.

Z hloubi nádvoří k ní dolehlo cinknutí podkovy o dláždění. To bude jistě Amy!

Amy byla od útlého dětství Margaretina nejlepší přítelkyně. Vidaly se však častěji pouze tehdy, když Margaret zavítala k dědečkovi do norfolkského Fellbryggen Hallu, jenž ležel nedaleko od Syderstoneu, sídla Amyiných rodičů. Nyní, když se Margaret přestěhovala z Moot Hallu do Fellbryggenu, k sobě mají alespoň blízko. To je na té smutné události, jež Margaret potkala, jediný světlý bod.

Opatrně odložila listy, rozběhla se k úzkému oknu a pohlédla do hlubiny pod sebou. V podzimním vzduchu prozářeném vybledlým sluncem pozdního listopadového odpoledne se vznášela ostrá vůně kouře z krbů a ohničků v nedalekých polích.

Štíhlá jezdčyně zastavila koně uprostřed nádvoří a předala uzdu ušlechtilého bělouše podkonímu, který se k ní uctivě a jako velká voda přihnál odkudsi od stájí. Pak vzhlédla vzhůru do oken výstavného sídla. Pravidelná oválná tvář s velkýma hnědýma očima jí jízdou zružověla a plavé vlasy jí neposlušně vyklouzly zpod hnědé čapky ozdobené bílým peřem.

„Tady, Amy! Tady jsem!“ zavolala na ni Margaret a zvesela na přítelkyni zamávala.

A potom si rychle vykasala širokou vyšívanou sukni a na-prosto neurozeně, jako by zcela zapomněla na svůj vznešený původ, vyrazila ke schodům, aby Amy uvítala.

Cestou si však ještě umínila, že se musí na ty své prapředky pořádně vyptat jak služebnictva, tak lidí z okolních vesnic. Tady si lidé dosud s barvitými podrobnostmi vyprávěli příběhy, které se odehrály před stovkami let. Na Fellbryggenovy jistě nezapomněli ani po generace. Pokud jí nepoodhalí cípek rodinné historie služebnictvo, bude jí jistě znát komorná Faith či správce panství Jonathan. Podle jeho tváře, seschlé jako starý pergamen, by se ostatně dalo soudit, že ty časy Simona a Markétky pamatuje osobně.

Margaret si hověla na měkké, husté medvědí kožešině před krbem, v němž hořela vysokými plameny velká smolná polena. Amy seděla vedle ní, širokou sukni s těžkého tmavozeleného sametu rozprostřenou kolem sebe. V přítmí pokoje bělostně zazářily naškrobené krajky lemující nehluboký výstřih jejího vypasovaného živůtku. V záblescích ohně se občas zelenou jiskrou zatřpytil některý z velkých smaragdů zasazených ve skvostném náhrdelníku, který jí zdobil štíhlé bílé hrdlo. Amyin otec si sice v politice a diplomatické kariéře příliš neliboval, zato však patřil k nejbohatším mužům současné Anglie. Říkalo se o něm, že v Norfolku pravděpodobně vlastní téměř všechnu půdu, Margaret však věděla, že

je podobné tvrzení poněkud přehnané. Amy byla jeho jediným vlastním dítětem, i když mu jeho manželka, Amyina matka, přivedla do manželství čtyři nevlastní potomky z předchozího svazku. Měl je sice rád, ale svou jedinou dědičkou učinil Amy. A zahrnoval ji nákladnými a krásnými dary, jako třeba tím smaragdovým náhrdelníkem, doplněným navíc neméně skvostnými náušnicemi a prstenem. Margaret by se vsadila, že se Amy někde doma v zapomenuté přihrádce komody povaluje ještě smaragdový náramek, protože náramky neměla v oblibě.

Margaret bodlo bolestně u srdce. Ne pro ty dary, ty Amy nezáviděla, sama chudá nebyla. Zato tu péči, pozornost a lásku ano. Stejně jako tu velkou, početnou rodinu, staršího, i když nevlastního bratra. To ona, Margaret, zůstala sama. Rychle usrkla vína z velkého zlatého poháru. Bylo sladké a opojné a na chvílku přinášelo zapomnění.

Neuniklo jí, že je Amy dnes nějak jiná, živější. Tváře jí zrůžověly, nikoli však vínem či rychlou jízdou na koni, a v očích jí tančily radostné plamínky, jež však nebyly odrazem těch z krbu. Bylo jasné, že se nemůže dočkat, aby se s Margaret podělila o nějakou převratnou novinu.

Margaret jí nejprve chtěla vyprávět o tom, jak objevila na hoře na půdě staré dopisy a jaké tajemství se za nimi asi skrývá. Vtom však Amy zprudka postavila poloprázdný pohár na vyvýšený kamenný stupínek u krbu a obrátila se k přítelkyni, oči rozzářené štěstím.

„Ach, Margaret, já... nemohla jsem se dočkat, až si s tebou promluví!“ Náhle se odmlčela, sklopila oči a tváře jí zahořely temnějším ruměncem. „Já... zamilovala jsem se. Na první pohled a na celý život. To člověk přece pozná, vid?“ Opět k ní pozdvihla zrak s otázkou, na niž však už nepotřebovala odpověď.

„Amy! A kdo je ten šťastný?“ Margaret, zcela ohromená těmi novinkami, postavila pohár vedle Amyina.

„Robert! Robert Dudley.“

„*Ten* Dudley?“ Margaret překvapeně vyklenula obloučky tmavého obočí. Šlechtický rod Dudleyových byl proslulý, vysoce postavený, politicky mocný a nepředstavitelně bohatý. Někteří dokonce tvrdili, že skutečným vládcem v Anglii je John Dudley, hlava Dudleyovy rodiny a Robertův otec. Margaret si vybavila, s jakou úctou o něm vyprávěl její tatínek. Ten obdiv se později změnil téměř ve zděšení, když zjistil, jakých metod je John Dudley schopný použít, aby dosáhl svého. Patřil k nejbližším z přátel a rádců zesnulého krále Jindřicha VIII. a věrně bránil jeho zájmy ve Francii. Vrátil se odtamtud sice jako vítěz, avšak za ten úspěch zaplatil krutou daň – přišel tam o jednoho ze svých synů. Národ ho tehdy oslavoval jako svého hrdinu a král nešetřil svým uznáním. „Můžeme být hrdí na to, že máme takové ušlechtilé soudesy!“ prohlásil tenkrát tatínek, neboť Moot Hall, kde bydleli Fellbryggenovi, a Syderstone, sídlo Robsartových, ležely nedaleko od sebe.

Nyní se John Dudley stal rádcem Jindřichova syna a nástupce, mladičkého třináctiletého Edwarda VI. A stal se mu nejen rádcem, ale i blízkým přítelem, který mu nahradil otce.

„Ano, je to *ten* Dudley! Představ si to! Známe se sice od dětství... nu, tedy známe! Však víš, jak to chodí! Byly to takové ty oficiální, škrobené návštěvy, během nichž jsme se asi vídali, a my pravděpodobně ke všemu seděli každý na opačném konci tabule tak dlouhé, že jsme na sebe ani nedohlédli. Robert byl nyní dlouhou dobu pryč, na různých taženích. Stydím se, když si pomyslím, že jsem ho předtím nějak... vůbec nevnímala. A ještě víc se stydím, že jsem si všechny ty Dudleyovy pletla – je to taková početná a rozvětvená rodina!“

„Ach, já vím! I naši se s nimi dost stýkali, ale já si nějak nedovedu vybavit jejich tváře. Nebo si spíš nedokážu připojit odpovídající jméno k té správné tváři! Vždyť také mají jedenáct dětí! Vzpomínám si jen na manželku Johna

Dudleyho. Asi proto, že ta k nám zavítala častěji. Prý to v jejich manželství s Robertovým otcem nějak neklapalo, tak si potřebovala někomu vylít srdce. Tedy to si alespoň mezi sebou šuškalý služebné a já to jednou náhodou vyleschla. Nenapadlo mne nic lepšího, než se na to zeptat maminky. Ta to však jako pravá dáma přešla okázalým mlčením a mně pak uštedřila dlouho přednášku, že se nesluší naslouchat podobným řečem o druhých. Navíc, když jsou takové nebezpečné klepy nepodložené.“

Amy se dala do smíchu a Margaret se k ní připojila.

„Že nám ti rodiče vždýcky zakazují právě ty nejzajímavější věci, vid?“ zajíkala se jím. V tvářích se jí objevily dva roztomilé důlky a lesklý pramen plavých vlasů se jí svezl na smaragdový samet drahých šatů. V plamenech plápolajících v krbu se na něm leskl jako drahocenná zlatá šerpa.

„Amy, tohle mi musíš vypovědět se všemi podrobnostmi, a hlavně od počátku. Jak se to vlastně všechno zběhlo?“ Margaret se natáhla po poháru.

„Robert se vracel z nějaké dlouhé cesty. Šlo o diplomatické poslání, úkol, kterým ho pověřil otec. Domů to sice daleko neměl, ale byl unavený, a tak se rozhodl zamířit na Syderstone. Chtěl nás požádat, zda by u nás mohl přenocovat. Otec s matkou však toho večera odjeli – měli nějaké společenské povinnosti a hodlali se vrátit domů až pozdě v noci. Mně se s nimi tehdy jet nechtělo. A tak jsem zůstala v Syderstoneu sama.“ Amy se odmlčela a zahleděla se do plamenů. „Věříš na osud, Margaret?“ otázala se zčistajasna a náhle mluvila vážně.

„Nu, v jistém ohledu ano,“ odpověděla jí Margaret vyhýbavě. Neměla podobné otázky ráda. Donedávna věřila, že jí osud přinese samé dobré věci. Vždyť se narodila se stříbrnou lžičkou v ústech, jak se říkalo, jako bohatá dědička, obklopená milující rodinou. A nyní zůstala sama, i když je dosud bohatá.

„My tohle setkání museli mít vepsané v osudu – proč jinak bych se rozhodla, že rodiče výjimečně nedoprovodím? Jindy jsem s nimi jezdila ráda. A proč jinak by se Robert zastavil na noc právě u nás?“

Amy se rovněž opět chopila poháru a zhluboka se napila. „Robert se na prahu div nezhroutil únavou. Dva sloužící mu museli pomoci do pokoje pro hosty. Mně stačilo, abych ve světle svíci zahlédla jeho tvář, tak překrásnou! – jediný pohled jeho tmavých horečnatých očí – a byla jsem navždy ztracená! Byl přepadlý, zcela vyčerpaný a pravděpodobně v horečce, se stínem tmavého neoholeného strniště vousů a rudými rozpukanými rty. Ty jeho husté černé vlasy se mu lepily v tmavých prstýncích na vysoké čelo. A jak je štíhlý, vysoký a urostlý, Margaret! To nezakryl ani ten rozedraný a zablácený šat, který si nestačil cestou převléknout. Uložili jsme ho na lože a já přikázala, aby mu připravili vydatnou večeři – vývar, pečení, čerstvý chléb, ovoce a víno. Pak jsem se vrátila nahoru do pokoje, ale Robert mezitím usnul. Spal spánkem tak bezedně hlubokým, že připomínal smrt. Vyděsilo mne to, a tak jsem u něj raději zůstala sedět a hlídala ho. Neprobudil se, ani když jsem mu omývala tvář vlažnou vodou, abych mu vyčistila zaschlé rány. Pokožku měl samý šrám, jak se hnal tryskem hustými lesy. Probral se až k ránu. Procítl stejně náhle, jako usnul. Zprudka se posadil na lůžku a chvilku mu trvalo, než se úplně probral a uvědomil si, kde je.“ Amy se při té vzpomínce usmála. Margaret její vyprávění jedinkrát nepřerušila.

„Obrátil se ke mně celý překvapený otázkou: ‚A co zde děláte vy, Amy?‘ Potěšilo mne, že si mne zřejmě pamatuje a že si okamžitě vybavil mé jméno.

‚Já tu jsem přece doma!‘ odpověděla jsem a vysvětlila mu, jak se k nám dostal. Vzal mne za ruku a políbil mi ji slovy: ‚A já myslel, že jsem už v nebi a že jsem spatřil anděla!‘

Vtom se už na prahu objevil komorník, který asi zaslechl, že si povídáme. Zeptal se, zda si nyní nepřejeme přece jen

naservírovat tu opulentní hostinu, kterou jsem objednala. Usoudila jsem, že se Robert potřebuje posilnit, a tak jsem řekla, že ano, a tím pádem jsem už nestačila Robertovi něco na toho anděla odpovédět. Věděla jsem však jedno – že jsem se do něj zamilovala.“

„A co se dělo dál?“ Margaret se nemohla dočkat dalšího vývoje těchto romantických událostí.

Amy si štíhlými prsty poodhrnula plavou kadeř. Na prstenu se jí zeleně zatřpytil smaragd zasazený v širokém zlatém kroužku, jenž ladil s těmi, které zdobily její náhrdelník. Na prvním článku dlouhého, útlého ukazováčku měla navlečený tenký zlatý kroužek posetý droboučkými smaragdy, jak to velela tehdejší móda.

„Sotva se Robert pustil do jídla, vrátili se rodiče. Uvítali ho jako svého ztraceného syna. Nastalo vysvětlování, a když se od něj dozvěděli, že se u nás zastavil na pokraji vyčerpání po dlouhé cestě, tak nedali jinak, než že u nás musí nějaký den zůstat. Každému muselo být na první pohled jasné, že je u konce sil, i když ho tím prohlášením nikdo z nás nechtěl zahanbit. Tu noc jsem nedokázala vzrušením oka zamhouřit. V nitru mi plála dosud nikdy nepoznaná radost z toho, že jsme s Robertem pod stejnou střechou. Nakonec jsem vyskočila z postele, přehodila přes sebe kožešinou podšitou příkrývku – tobě nemusím líčit, jak jsou ta naše vznešená sídla s nadcházející zimou ledová, i když nákrásně hoří v krbu oheň vysokým plamenem – a vyhlížela první svítání. Noc jako by neměla konce! Pak se s ní však začala dít proměna – v jednu chvíli halily krajinu dosud černé stíny a v druhé už prořaly šedou noční mlhu první, i když bledé sluneční paprsky. Napadlo mne, že se něco podobného událo včera se mnou – i já jsem žila v jakémsi příšeří, v temnotě, dokud ji nezaplašil Robert, dokud ji neprozářil jako slunce zlatým paprskem.“

Margaret se natáhla, aby přítelkyni dojatě stiskla ruku. „Láska z tebe učinila básnířku!“ řekla jí s úsměvem.

„Myslíš?“ Amy ta slova potěšila. „Robert se u nás zdržel dva dny. Jezdili jsme spolu na projížďky, když se trochu zotavil. Síly se mu obdivuhodně rychle vrátily. Chodili jsme na dlouhé procházky. Ach, bylo to tak romantické, Margaret! Vyprávěl mi o sobě a o své rodině. O tom, jak nás navštěvovali a jak se pokaždé těšil, že mne zase uvidí. Jeho zrak prý na mně pokaždé ulpěl se zalíbením. Ano, představ si, Margaret, přesně takhle to řekl: ‚Můj zrak na vás pokaždé ulpěl se zalíbením, má krásná Amy!‘ Myslela jsem, že omdlím štěstím!“ pokračovala nadšeně dívka. „Naši pak druhý den večer narychlo uspořádali na Robertovu počest velkou hostinu a sezvali kdekoho ze sousedství. My se však s Robertem na chvíli z toho slavného banketu vytratili do zahrady a Robert...“ Amy opět sklopila oči a tvář jí znovu zahořela při té slastné vzpomínce sytým ruměncem. „Robert přede mnou poklekl a zeptal se mne, zda se s ním zasnoubím. Přikývla jsem okamžitě. Ach, já vím, lady by se takhle chovat neměla, ale nač dělat drahoty, když na celém světě chci jen jeho jediného? A pak už jen vím, že mne objal, prudce a s takovou vášní, jakou jsem dosud nikdy nepoznala. Políbil mne nejprve něžně na čelo a na tváře a potom mi vtiskl dlouhý polibek na rty. Mne..., Margaret, mne dosud nikdy žádný muž na rty nepolíbil. Tohle bylo jako... žhavá, vášnivá pečeť našeho zásnubního slibu. Nikdy bych už nedokázala milovat nikoho jiného. Nikdy bych nikomu jinému nemohla patřit!“ Amy s těmi slovy odhrnula hedvábný vodopád světlých vlasů a vylovila zpod něj zlatý řetízek s medailonkem. „Robert mi věnoval tohle, podívej!“ Rozevřela těžkou zlatou schránku, která ukrývala miniaturní portrét mladého muže, jenž upíral neuhýbavý pohled výrazných tmavých očí přímo na toho, kdo jej kdysi portrétoval. Pohlednou tvář mu zdobily černé vlasy a nad plnými rty se mu rýsoval náznak tmavého knírku. Nezapře rodovou podobu Dudleyových, pomyslela si Margaret.

„I já mu dala svůj medailonek. A vyměnili jsme si prsteny, na znamení zasnoubení. To je ovšem naše tajemství a já nosím ten prstýnek zatím schovaný. Tady!“ Amy opět zalovila pod zlatými vlasy a vytáhla tentokrát tenkou zelenou sametovou stužku s malým váčkem místo přívěsku. Otevřela jej a vyndala z něj Robertův prsten. Navlékla si ho na levý prsteník. Byl to nádherný a drahý šperk. Blyštivé světlo se roztančilo na velkém diamantu zasazeném v širokém zlatém kroužku posetém drobnými diamanty a zahrálo všemi barvami duhy. „Robert přijede tatínka oficiálně požádat o mou ruku a stanoví s ním den našeho rodinného zasnoubení a také svatby. O tom našem tajném zasnoubení víš pouze ty.“ Po těch slovech si stáhla prsten a uložila ho, zjevně nerada, do sametového váčku. Zdálo se, že nedokáže vydržet bez dotyku toho chladného kovu, symbolu Robertovy lásky, na své hebké pokožce.

Jestlipak budu i já jednou takhle bezhlavě zamilovaná? blesklo Margaret hlavou. Jestlipak i já budu skrývat pod vlasy řetízek s medailonkem svého snoubence? Před kým bych ho ale já skrývala?

Obávala se, že ji něco podobného nikdy nepotká – bolest způsobená odchodem rodičů a milované dědečka jako by ji připravila o schopnost milovat. Měla-li být sama k sobě upřímná, pak se vlastně bála spoléhat se na jakékoli citové pouto, aby nebylo opět stejně surově zpretrháno. Netušila, zda se z toho citového otupění vůbec někdy probere. Možná jí nebude souzeno prožít velkou, osudovou lásku a provdá se – pokud vůbec – za nějakého nudného staršího venkovského šlechtice, jen aby nezůstala sama, jen aby měla děti.

„Mimoходом, proč jsi na tu hostinu nepřijela? Nebylas snad doma? Naši tě pozvali, poslali prý spěšného posla – několikrát jsem je o to požádala. Chtěla jsem, abys viděla mého Roberta!“

To pozvání skutečně přišlo. Margaret si vybavila, že se s ním přihnál pozdě odpoledne posel na zpěněném koni.

Vědět, jak důležité to pro Amy je, jistě by se přemohla a do nedalekého Syderstoneu se vypravila. Domnívala se však, že jde o jeden z těch obvyklých honosných, avšak k užívání nudných večerů, na něž neměla za současného rozpoložení náladu. Napsala tedy Amyiným rodičům několik omluvných vět, že se necítí dobře a tak podobně. Asi to Amy zapomeněli říci, když se vše zběhlo tak náhle.

„Moc mě to mrzí, ale necítila jsem se nějak ve své kůži!“ omlouvala se tedy spěšně.

„Ale na naši zásnubní hostinu jistě přijedeš, Margaret, vid? Na mých zásnubách musíš být! Slib mi to!“ zaprosila Amy a sevřela Margaretinu ruku ve svých dlaních.

„Jak bych si mohla něco takového nechat ujít!“ zvolala Margaret a obě přítelkyně se opět šťastně rozesmály.

Margaret vytrhl ze spánku ostrý poryv větru s deštěm, který prudce zabubnoval na okno. Rozespale se posadila v širokém loži, jehož závěsy splývající z vyřezávaných sloupků byly roztažené kvůli teplu z krbu.

Vedle na nočním stolku dohořívala v masivním stříbrném svícnu tlustá svíce. Kapky vosku připomínaly velké slzy. Po-lena, která dosud olizovaly drobné rudé plamínky, řeřavě sálala do tmy.

Amy odjela zvečera. Marně ji přítelkyně přemlouvala, aby zůstala přes noc – pro mladou urozenou dámu nebylo zrovna vhodné, natožpak bezpečné, aby cestovala sama pozdě v noci, i když to k rodinnému sídlu Robsartových daleko nebylo.

„Ach, třeba mne už doma čeká dopis od Roberta! Anebo možná přijel on sám!“ Oči se jí rozzářily štěstím. „Nemůžeme bez sebe být, Margaret! Každé odloučení, to jsou muka k nepřečkání!“

Margaret se pohodlně podepřela několika polštáři. Měla-li být k sobě upřímná, pak Amy záviděla a do hloubi duše

se za ten nízký cit styděla. Měla by své nejlepší přítelkyni ze srdce přát takové štěstí!

Podle Amyiných slov jsou do sebe ti dva bláznivě zamilovaní. Je to však skutečně pravda? Hlavně pokud jde o Roberta? Zнала ho sice jen povrchně, ale věděla, co se o Dudleyových říká. Byli ctižádostiví a prahli po moci. A měli namířeno hodně vysoko, až k samému královskému trůnu. V takové rodině se sňatky z lásky nepěstují. Jaká asi úloha byla určena Amy? Jakou roli sehraje v politické hře Dudleyových?

Anebo z Margaret opět promlouvá závist?

Nyní si tím už tak jistá nebyla.

Věděla, že tatínek – i když Johna Dudleyho mohl počítat mezi své přátele a velice si ho vážil – pokaždé obezřetně volil slova, která v jeho přítomnosti pronesl.

Vichr nyní zakvílel pustým nádvořím a z nebe, temného jako černočerný samet, se spustil pořádný liják. V krbu to ostře zasyčelo, když několik kapek proklouzlo komínem dolů do ohniště.

Amy už bude dávno doma – podkoní James, který ji na cestě doprovázel, se vrátil před drahnou dobou. „Prosím tě, co by se mi tak asi mohlo stát? Náš dům je, co by kamenem dohodil!“ durdila se naoko Amy, když Margaret trvala na tom, že s ní někoho ze zámku vyšle.

Margaret si povzdychla. Na spánek už neměla pomyšlení. Vstala a přehodila si přes ramena těžký župan podšitý kožešinou. Z komody si ke krbu přinesla perletí vykládanou schránku z růžového dřeva, do které uložila dopisy, jež objevila na půdě. Všechny se tam nevešly, a tak si vybrala ty nejstarší, psané Markétou, a také pár těch, na nichž byla podepsána *Anna, princezna česká a královna anglická*.

Chtěla se o nich přítelkyni zmínit, ale pak ten nápad zavrhla, neboť Amy nedokázala mluvit o nikom jiném než o tom svém Dudleym.

Vzala nyní jeden z těch dopisů do štíhlých prstů a začetla se do vybledlého písma na zažloutlé stránce.

Jsem tak ráda, že se Ti na Leedsu líbí, Markétko, je to tak krásné sídlo na těch dvou půvabných ostrůvcích uprostřed jezera. Sídlí tam dosud ty černé labutě?

Margaret rychle přelétla řádky a přeskočila popis zámku Leeds, jakkoli barvitý.

Je to tak zvláštní, že Tvůj otec vyjednával můj sňatek s Richardem II., králem anglickým, mým milovaným chotěm, a nyní já mám dát požehnání Tvému sňatku s Richardovým praporečnickem, panem Simonem Fellbryggenem. Máš je mít, má milá Markétko! Pan Simon je čestný, odvážný a dobrý muž pevných zásad a každému je na první pohled zřejmé, jak hluboké city k Tobě chová.

Zdalipak to není zvláštní, že jsme obě našly svůj osud v Anglii, v té ostrovní říši, kde jsme cizinkami. Kdo by to tušil, když jsme snily své dívčí sny na Pražském hradě, vzpomínáš?

Na tuhle rodinnou historii se musím přeptat, slíbila si Margaret již poněkolikáté. A také si na tom velkém glóbusu v dědečkově knihovně musím najít, kde vlastně ta Praha leží.

Vytáhla další z dopisů a uvelebila se s ním tentokrát v měkkých poduškách. Chvíli se pokoušela číst, ale písnička se jí roztančila před očima.

Amy před ní pádila na grošovaném koni. Mířila do hlubokého černého hvozdu.

„Tímhle směrem se přece do Bohemie nedostaneme!“ slyšela Margaret svůj hlas.

Amy se však jen otočila a bezstarostně se zasmála.

„Amy! Vrať se! Nedávej se touhle cestou! Ta je příliš nebezpečná!“

Margaret se vytrhla z lehkého polospánku. Rozečtený list se povaloval na kožešině před postelí.

Ráda by se pro něj byla natáhla, aby ho sebrala a uložila zpátky do té schránky z růžového dřeva, ale ten úkol se jí zdál nad lidské síly.

Udělám to hned zítra ráno, umínila si Margaret, otočila se na bok a ve chvíli usnula.

Kapitola

2

Syderstone, honosné norfolkské sídlo rodiny Robsartových, tonul v záři svící. Všude to vonělo ostře a svěže po čerstvém chvoji, které spolu s cesmínou a jmelím zdobilo kdejaký kout. Od stropů visely bohaté zelené girlandy a po tmavém, naleštěném zábradlí se ovíjely tmavozelené úponky břechťanu propleteného červenými stužkami jako exotičtí hádci. Robsartovi dávali okázale najevo své bohatství a také svou pohostinnost. Měli k tomu pádný důvod. Vánoce tu budou co nevidět a spolu s nimi i zasnoubení jejich dcery Amy s Robertem Dudleyem.

Sloužící venku na nádvoří před sídlem bez přestání odmetali sníh a kluzké ploché kameny pokrývali čerstvým chvojí, aby někdo z vzácných návštěvníků nedej bůh náhodou neuklouzl na rychle namrzající dlažbě. Plálo zde tolik loučí, že zde panovalo světlo téměř jako ve dne.

Margaret vystoupila z kočáru a rozhlédla se po nádvoří. Panoval zde čilý ruch, neboť se už začali sjíždět ostatní hosté. Sloužící se mezi nimi obratně proplétali, aby je odvedli do určených pokojů a postarali se o jejich zavazadla.

Vzhlédla k ozářeným oknům syderstoneského sídla. Lákalo dovnitř svou útulností, a ona si vzpomněla na šťastné chvíle, které tu prožila. Byla ráda, že je zde, že sem nakonec přijela. Tohle pozvání odmítnout nechtěla, a ani nemohla, jakkoli se jí v poslední chvíli nakonec nechtělo odjet z Fellbryggenu.

Nemohla si nechat ujít zasnoubení své nejlepší přítelkyně Amy s Robertem Dudleyem. Přála si stát se svědkem

té slavnostní chvíle. A pak – hřejivá vzpomínka na setkání s Robsartovými jí jistě pomůže překonat první Vánoce, které musí prožít bez svých nejdražších. Kdy bude sama.

Ztěžka polkla. Cítila, jak se jí oči zalily slzami. I u nich doma, v Moot Hallu, panoval o Vánocích takový shon. Maminka vždy lomila rukama, že jsou v kuchyni pozadu s pečením či podobnou veledůležitou činností, a otec se správcem starostlivě obhlíželi zásoby ve vinném sklepe a prohlíželi dovezenou zvěřinu. Jako by se to odehrálo v jiném životě, tak dávno jí to připadalo.

Rychle zaplašila smutné myšlenky, které na ni začaly opět neodbytně útočit jako dravec na bezbrannou kořist.

„Margaret! Konečně jsi tady! Tys přece přijela!“

Amy ji objímala dřív, než se stačila otočit po tom hlase.

„Vždyť jsem ti to slíbila, nevzpomínáš? Něco takového bych si nikdy nenechala ujít!“ zasmála se Margaret. „Moc ti to sluší, Amy! Zkrásnělas ještě víc!“

Amy ta slova zjevně potěšila. Bezmyšlenkovitě si přejela dlaní po vlasech, aby je uhladila, a ten dojem tak ještě znásobila. Na sobě měla nákladné brokátové šaty barvy zlatavého šampaňského, z nichž se zaleskla zlatem vyšíváná krajka spodního šatu. Hluboký čtvercový výstřih zdobila široká lemovka posetá perlami. Vlasy měla podle módy stažené vysokou čelenkou, jež měla tvar oblouku, a i ta byla ozdobená perlami. Oblečení doplnila perlovým náhrdelníkem a dlouhými perlovými náušnicemi.

„Pojď, zavedu tě do tvého pokoje. Po té cestě, i když nebyla dlouhá, jsi jistě promrzlá na kost. Ale nejdřív se musíš pozdravit s rodiči.“ S těmi slovy popadla Margaret, zachumlanou do dlouhé kožešinové pláštěnky, za ruku a vlekla ji k hlavnímu schodišti osvětlenému loučemi. Tam vítali manželé John a Elizabeth Robsartovi příchozí.

Margaret to potěšilo. I její rodiče takto s oblibou vítali své hosty při výjimečných příležitostech, namísto aby příchozí okázale ohlašoval majordom.

Lady Elizabeth zahlédla Margaret jako první. Nadzdvihla si lem bohaté sukně a opatrně, aby neuklouzla po zledovatělých schodech před domem, se jí vydala v ústrety. Byla to žena středních let, nevysoké, plné postavy. Z laskavé tváře orámované plavými vlasy, tak světlými, že se v nich ztrácely první stříbrné nitky, kterými jí začínaly prokvétat skráně, zářily živé tmavé oči. Objala Margaret a přitiskla ji k sobě.

„Ach, Margaret, dítě moje! Tak ráda tě vidím! Jak si tam vedeš, na tom svém Fellbryggenu? Neuplyne den, abychom na tebe nevzpomněli.“ *Jsi tam tak sama, v takovém rozlehlém domě! Taková rána tě potkala, a tak mladičkou, zdali ses z ní už vzpamatovala?* Tyto otázky si však Margaret mohla přečíst pouze v Elizabethiných očích. Amyina maminka byla příliš taktická, aby je položila otevřeně. Z těch jejích tmavých očí však vyčetla ještě něco jiného – únavu a jakousi potlačovanou bolest. Zahleděla se na ni pozorněji. Přes veškerou živost a veselý rozmar nevypadala Elizabeth Robsartová dobře. Temné kruhy v nezdravě bledé tváři nevypovídaly pouze o nedostatku spánku, vyplývajícím ze slavnostních příprav. Margaret si umínila, že se na to musí později, až se k tomu naskytne vhodný okamžik, přeptat Amy.

A tak se tedy pouze přívětivě usmála a odpověděla, jak se od ní očekávalo: „To je od vás milé, lady Elizabeth! Nu, lehké to někdy není, ale smutek spolehlivě zaženou každodenní starosti. Tohle znáte jistě lépe než já!“ Obě se zasmály a Amy se k nim přidala.

Margaret se na chvilku odmlčela a potom dodala vážným hlasem: „Chci obstát se ctí a nezanedbat rodinné sídlo. Je to moje povinnost, je to můj odkaz.“ Nedodala však: *I když je mi tam někdy k uzoufání smutno, i když se tam cítím tak sama, opuštěná a často bezradná, co si počít, jak si poradit. A jak dál – a zda to vlastně vůbec má cenu.*

Lady Elizabeth ji mateřsky popleskala po ruce. To už k nim důstojně přistoupil John Robsart, když předtím prohodil pár slov se skupinou jiných hostů, a stiskl Margare-

tinu útlou ruku ve svých dlaních. „Vítej, Margaret!“ řekl pouze prostě. Byl to muž nemnoha slov, avšak ryzího charakteru. „A co tu všechny takhle postaváte? To se pěkně staráte o našeho vzácného hosta!“ obrátil se v žertu s výtkou na manželku a na dceru. V laskavých hnědých očích mu však hořely veselé plamínky. Margaret se v přítomnosti tohoto vysokého, mohutného muže cítila pokaždé jaksí v bezpečí. I on se na dnešní večer jaksepatří vyšňořil – zpod kabátce lemovaného lesklou kožešinou prosvítal zlatý brokát vesty. Na prošedivělých, hustých vlasech mu seděla kožešinová čapka ozdobená bílým perem. „Honem dovnitř, do tepla!“ popohnal je.

Se smíchem ho uposlechly a spěchaly dovnitř. V klenuté chodbě na ně dýchla vůně pryskyřice a jehličí. Všude panoval ruch. Odkudsi se linula tichá hudba, do níž cinkl dívčí smích. Páže je uvedlo do hodovní síně osvětlené desítkami svící. Na stěnách zde tančily odlesky plamenů z mohutného krbu, v němž praskala velká, objemná polena.

Ze stínu u tmavého ostění se vyloupila vysoká štíhlá mužská postava. Urostlý mladík vykročil s úsměvem k Amy, vzal ji za ruku a políbil jí konečky štíhlých prstů. V tom dvorném gestu se mísila zamilovaná něha s ohnivou vášní, již mladík zjevně nedokázal potlačit.

„Má nejdražší, hledal jsem tě. Večer bez tebe postrádá lesku, ztrácí na přitažlivosti.“ Ti dva se na sebe zahleděli a celý svět pro ně v tu chvíli přestal existovat.

Margaret neuniklo, že manželé Robsartovi jaksí znejistěli a vyměnili si, náhle celý nesví, nejistý pohled.

Amy se obrátila k přítelkyni, oči rozzářené štěstím. „Margaret, dovol, abych ti představila svého snoubence Roberta Dudleyho.“

Robert Dudley se Margaret hluboce uklonil, avšak ruku jí nepolíbil. „Amy mi o vás hodně vyprávěla, madam.“ Dudley na ni s těmi slovy upřel pevný, neuhýbavý pohled, jako by ji podroboval pečlivému zkoumání. Margaret musela

připustit, že pověst o něm nelhala – byl to výjimečně krásný muž. Z pravidelné, oválné tváře výrazných, ostře řezaných rysů zářily jiskrné tmavé oči s dlouhými černými řasami, jež mu jistě záviděla nejedna dívka. Pleť měl bledou, s lehkým olivovým nádechem, ještě pozůstatek opálení z letních loveckých výprav. Smyslné, plné rty lemovala dokonale zastřižená černá bradka. Vlasy, rovněž černé, se mu v záři svíce zatřpytily téměř namodralým leskem, tak tmavé byly. Spadaly mu v nezkrtných kudrnách do vysokého čela i na zlatem vyšívaný stojací límec drahého brokátového kabátce, zdobeného pod bradou bohatým krajkovým. Krajka mu vykukovala i z rozstřižených rukávů kolem zápěstí. Přílehlé nohavice obepínaly štíhlé, svalnaté nohy. O Robertu Dudleyem se říkalo, že to je nejkrásnější muž Anglie, a Margaret musela přiznat, že toto tvrzení je blízko pravdě.

Byl sice stejně starý jako Amy, avšak jeho vystupování prozrazovalo překvapivou zralost. Byl to jistě výsledek pečlivé výchovy jeho cílevědomého otce.

„Ocenili jsme s Amy, že jste jí zůstala věrnou přítelkyní a dobrou a cennou rádkyní i ve chvílích, které pro vás nebyly nejlépe, lady Margaret. Je obdivuhodné, že jste se se situací tak bolestnou dokázala vyrovnat, ba nejen to, ujala jste se pevnou a jistou rukou správy rozsáhlých nemovitostí, pozemků a půdy, které jste zdědila.“

Margaret napadlo, že jeho slova připomínají spíš vybroušený proslov nějakého staršího protřelého diplomata, a ne mladíka sotva osmnáctiletého, jakkoli vzdělaného a z dobré a politicky vlivné rodiny. Náhle pochopila ten nejistý pohled manželů Robsartových. Dudleyové nedělají nikdy nic bez pádného důvodu. Bez něj se ani nezamilují. Robert Dudley nebude výjimkou. Dosud se zdráhali uvěřit tomu, že se za Robertovým milostným vzplanutím k jejich jediné dceři neskrývá nějaký postranní úmysl.

Bylo však patrné, že Amy, ta čistá a naivní dušička, jejich obavy ani v nejmenším nesdílí. Hltala svého snoubence

očima, visela mu na rtech, aby jí neuniklo jediné jeho slůvko splývající z těch milovaných rtů.

„Dovolíte-li, uvedu vás před krále Edwarda VI.,“ oznámil pak Margaret. Na její odpověď nečekal a nabídl rámě Amy.

V Margaret se zatajil dech. Pověst, která Roberta Dudleyho předcházela, nelhala ani v tomto ohledu – jeho rodina patřila k okruhu královských přátel a byla patrně skutečně nejmocnější v celé Anglii.

Margaret se vydala spolu s Robsartovými za mladou dvojicí.

„Jsme nesmírně poctěni, že k nám Jeho Výsost zavítala. Takové vyznamenání!“ vykládal jí spěšně John Robsart.

„Přijel jen kvůli Robertovi, to je jasné,“ dodala strážlivě lady Elizabeth. „Nebo spíš kvůli jeho otci.“

„Nu, a co je na tom špatného, že má snoubenec naší dcery tak vysoko postavené příznivce, ne-li dokonce přátele?“ namítl její manžel.

„To novomanželům štěstí nezaručí! Myslím ti vysoce postavení přátelé!“

„Ach, Bessie!“ John Robsart se obrátil na manželku a pohladil ji laskavým pohledem. „I já si o tu naši Amy dělám starosti, i mně leží na srdci její štěstí, ale Dudley je čestný a urozený muž. Po jeho boku dojde naše dítě jistě nejen světských poct, ale i zaslouženého štěstí!“

Margaret neuniklo, že v jeho hlase zazněl jakýsi falešný podtón, jako by těmi slovy přesvědčoval sám sebe.

Na velké rozjímání jí však nezbyl čas, neboť se už ocitli v té části hodovní síně, kde na vyvýšeném stupínku stálo přepychové křeslo. Ve chvílce stanuli před mladičkým panovníkem. Králi Edwardovi mohlo být sotva patnáct let. Byl to vysoký a nesmírně štíhlý mladík s jemnými plavými vlasy a tváří tak bledou, že se zdála téměř průzračná, třebaže mu na lících zářil nezdravě nachový ruměnek. Hezké hnědé oči se mu horečnatě leskly. Z ušlechtilých rysů se dala vyčíst jak rozhodnost, na jeho věk překvapivá, tak laskavá добрota.

Zimomřivě se choulil do hermelínové pláštěnky i do kožešin, jimiž bylo vystlané křeslo.

Robert Dudley se mu uklonil se slovy: „Dovolte, Výsosti, abych vám představil lady Margaret, hraběnkou Fellbryggenovou, nejlepší přítelkyni mé snoubenky Amy.“

Edwardovy pěkně tvarované rty se zvlínily v milém úsměvu. „Fellbryggen! To jméno je nám známo! Praporečnick Simon Fellbryggen se oženil s dvorní dámou manželky Richarda II., Plantageneta, který nás převedl na anglickém trůnu.“ Příběh, který se k té vzpomínce poutal, mladého krále tak zaujal, že zapomněl na *plural majesticus*, to obřadné vyjadřování v množném čísle, které spolu s dalšími formalitami, zejména v oslovování panovníka, zavedl u dvora právě onen zmiňovaný Richard II. „Ta historka mne nesmírně zaujala už tehdy, když mne zasvěcovali do složitých dějin našeho rodu a královských rodokmenů. Richard II. si vybral za manželku dceru římského císaře Karla IV., Annu. Ta Anna Česká byla nejen půvabná, ale měla hlavně dobré srdce. Nejednou se prý odvážně postavila mezi Richarda, neblaze proslulého hněvivými výbuchy, a toho, na němž si chtěl své rozhořčení vylít. Anglický lid si ji přejmenoval na Dobrou královnu Annu. Její dvorní dáma Markétka se pak provdala za Richardova praporečnicka a přítele, Simona Fellbryggena. Nu, dívám-li se na vás, lady Margaret, pak se nedivím, že pro ženy z té vzdálené Bohemie ztratil výkvět anglické šlechty hlavu i srdce. A pravděpodobně bude ztrácet i v budoucnu. Jste velice půvabná. Tu cizokrajnou krásu jste jistě zdědila po své praprababičce.“

Margaret cítila, jak jí tváře zahořely ruměncem. Měla pocit, že hudba náhle zmlkla a že se všechny zraky upírají na ni.

„Vaše Výsost je příliš laskavá,“ vypravila ze sevřeného hrdla a zlehka se uklonila. „A mně lichotí nejen vaše slova, ale rovněž zájem o náš rod! Kolik se vám toho vrylo do paměti! Je obdivuhodné, do jakých podrobností znáte ten dávný příběh!“

Myslela to upřímně. Užasla, že si v záplavě nejrůznějších zpráv a státnických a politických povinností zapamatoval zlomek té dávné minulosti, o níž měla ona sama pouze matné povědomí.

„Ta doba mne velice zaujala,“ odpověděl jí Edward. „Řekl bych, že jsem se z tehdejších dějinných událostí o mnohém poučil. A pochopil jsem, jak důležité je, aby si muž zvolil rozvážně za manželku pravou ženu, která mu bude nejen oddaná, ale bude i podporovat jeho dílo a snažení. Což se myslím dokonale podařilo tady tomu šťastlivci Dudleymu!“

Edward se zvesela usmál a zdvihl k přípitku pohár, který mu v rychlosti obratně dolil sloužící.

„Na zdraví našich snoubenců Roberta Dudleyho a Amy Robsartové!“

Margaret někdo vtiskl do roky objemný zlatý pohár a také manželé Robsartovi už třímali číše. Lady Elizabeth zřejmě zapomněla na svá příkrá slova a ráda pozdvihla pohár k přípitku, oči zvlhlé dojetím. „Na Roberta a Amy!“

Hudba spustila veselou melodii a Robert zavířil s Amy v kole. K Margaret se přitočil Philip, Amyin starší nevlastní bratr. Znali se s Margaret od dětství. „A co ty, krásná Margaret, nezatančíš si se mnou?“ A s těmi slovy jí už bral číši z ruky, aby ji odložil na malý stolek vedle nich.

„Ach, Philipe! Margaret sotva přijela! Robert ji chtěl představit králi Edwardovi, proto je zde, v hodovní síni. Nech ji přece vydechnout! Potřebuje si odpočinout po cestě. Uvedu ji nejprve do jejího pokoje. Na tanec bude spousta času po zásnubní hostině. I té se zakrátko dočkáš,“ ujistila lady Elizabeth syna, když viděla, jak se mu zklamáním protáhla tvář.

Vzala Margaret mateřsky kolem ramen a nasměrovala ji ze síně ven.

K Philipovi přistoupil vysoký, urostlý mladý muž, který doposud postával opodál, opřený pohodlně o vyhrátou

krbovou římsu ozdobenou jedlovými větvemi propletenými jmelím. Světle hnědé vlasy mu spadaly do klenu-tého čela nad ušlechtilou tváří s hezkými, výraznými rysy a hnědýma, bystrými očima. Thomasovi Abigneymu, hra-běti z Buckehamu, bylo dvacet sedm let a byl to Edwardův rádce a oddaný přítel. Sám pocházel z významného a bo-hatého rodu d'Abigney a znal se dobře i s rodinou Dudle-yových a také s Philipem a Johnem, syny lady Robsartové z prvního manželství. Pomáhal jim oběma překonat náhlou smrt jejich otce a byl rád, když lady Elizabeth, pro niž jako by život po smrti prvního manžela pozbyl smysl, našla nové štěstí po boku vyrovnaného Johna Robsarta.

„Ty tu krásnou dívku, která přišla s Amy a Robertem, znáš, Philipe?“ obrátil se na druhá se zdánlivě lhostejnou otázkou. Dlouho – a marně – hledal ženu, s níž by spojil svůj život. V lásce zakusil několik bolestných zklamání a někdy si kladl otázku, zda mu není souzeno, aby zůstal na-vždy sám. O milostná dobrodružství by sice nouzi neměl – paní i dívky mu dávaly při nejedné příležitosti najevo, jak se jim líbí jeho urostlá postava, pohledná tvář i vybrané vy-stupování –, jemu se však povrchní plotky protivily. Staly se pak poté, co vyšuměly stejně rychle jako perlivé víno, pou-hými pikantními příběhy pro obveselení vznešeného pan-stva u královského dvora.

On toužil po hlubším vztahu.

A když spatřil tu dívku, půvabnou, nedotčenou, tak svou a zjevně dosud přehnaně nespoutanou společenskými pra-vidly a konvencemi, zmocnil se ho slastný pocit, že konečně našel to, co tak dlouho hledal. Jako by ji znal odjakživa, třebaže je ještě ani nepředstavili, jak si to žádala dvorská etiketa.

„Aby ne! My vlastně spolu s Amy a Margaret téměř vyrůs-tali, protože často pobývala na sousedním panství Fellbryg-gen, u svého dědečka.“

„Tak Margaret se jmenuje.“

„Ano. Margaret Fellbryggenová. Ach..., kde jen začít... Její život, to je taková barvitá mozaika plná zvrátů, třebaže je dosud tak mladičká!“

Thomase napadlo, že ani Philipa nenechaly lhostejným Margaretiny nepřehlédnutelné přednosti, ten poznatek si však nechal pro sebe.

Philip se pro sebe usmál a zhluboka se napil vína. „Pochází ze starobylého a vznešeného rodu Fellbryggenů, který měl vždy blízko k trůnu. Jeden z jejích předků – Simon se tuším jmenoval – působil dokonce ve službách krále Richarda II.“

Philip chvíli zamyšleně otáčel zlatý pohár v prstech a pak se opět napil. Silné červené víno mu na tváři vykreslilo nachový ruměnc. Thomase však napadlo, zda to nepůsobilo spíš vyprávění o krásné Margaret. „Margaret sice dostala do vínku bohatství, urozený původ, hraběcí titul a krásu, jak ses mohl dnes večer na vlastní oči přesvědčit, osud se k ní však jinak zachoval macešsky. Nedávno ztratila oba rodiče a její dědeček, jediný blízký příbuzný, který jí zůstal, je dlouho nepřežil. Zdědila velký dům a rozlehlé panství. Každý se před ní sklání s úctou, jak je spravuje. Všichni jsme se o ni strachovali, když na ní spočinula zodpovědnost tak veliká – vždyť je tak mladičká! Amy ji zpočátku často navštěvovala na sousedním Fellbryggenu, kam se Margaret posléze přestěhovala, a také naši k ní nejednou zavítali, aby se přesvědčili, zda je vše v pořádku. Pomáhali jí radou, byli jí oporou. Naše rodiny se znají po desítky let, ne-li po celé generace, a Amy s Margaret jsou jako sestry.“

„To mi neuniklo,“ usmál se Thomas. „Takže ona je ta Margaret nejen hezká, ale i chytrá!“

„To opravdu je. A vzdělaná! Její otec dbal na to, aby se jí dostalo dobrého vzdělání. „Pamatuj, že to, co máš v hlavě, je to jediné, co ti nikdo nikdy nemůže vzít!“ Tohle prý jí vždy kladl na srdce. A ona jeho slova nebrala nikdy na lehkou váhu, i když věděla, že jednou zdědí obrovské bohatství.“

Uvědomovala si však stejně dobře, že peníze nejsou všechno. Nezapře své předky – on se totiž ten Simon Fellbryggen kdysi oženil s krásnou Markétkou Těšínskou, společnicí Anny České, budoucí anglické královny a manželky jeho pána Richarda II. Právě tahle česká Markétka zasvěcovala nastávající královnu do tajů anglického jazyka a pomáhala jí v prvních dnech v neznámém anglickém prostředí. Byla jí asi spíš přítelkyní než dvorní dámou.“

„A jak to nové neznámé prostředí znala ona sama, tedy ta praprababička Markétka, prosím tě?“

„Markétčin otec totiž zprostředkoval sňatek Richarda a Anny České a v Anglii byl častým hostem. Dceru sem brával s sebou, takže místní prostředí, zvyky a jazyk znala víc než dobře.“

„To je opravdu zajímavá historie! A zajímavá rodina!“ souhlasil ochotně Thomas.

„A neříkal jsem ti to snad?“ zvolal vítězoslavně Philip.

„O jaké zajímavé rodině se tady vede řeč?“

Tu otázku jim položil podsaditý třicátník s ryšavými vlasy. Rysy jeho tváře jako by byly soustředěny v samém středu – malá tmavá očka tonoucí v tukových váčcích se zdála posazená příliš blízko u sebe a drobná ústa připomínala semknuté rty vzdorného dítěte. Nos byl příliš velký, i pro obličej tak široký, a nezdravou, těstovitou pleť se marně snažil skrýt řídký ryšavý vous. Byl to Henry, o kterém se tvrdilo, že je to jeden z četných levobočků krále Jindřicha VIII. Tedy tvrdil to o sobě zejména hlavně on sám, a zjevně úspěšně, neboť mu ta domněnka podložená pouze vzdálenou podobou se zesnulým panovníkem vynesla významné postavení u dvora. I když Henry vypadal spíš jako nevyvedená karikatura svého domnělého otce. Nikdo si ho nicméně nechtěl pohněvat. Co kdyby... V té podivné šachové hře o královský trůn člověk nikdy neví. Bylo veřejným tajemstvím, že se mladý král Edward netěší zrovna pevnému zdraví. A Mary, dcera z Jindřichova prvního manželství, byla katolička a její postavení v Anglii,

kde byla nastolena anglikánská církev, nepatřilo k nejpevnějším. Totéž se ovšem dalo tvrdit o Alžbětě, dceři Jindřicha a jeho druhé manželky Anne Boleynové, neboť jejich sňatek mnozí neuznávali a dceru z něj zrozenou označovali jako nelegitimní.

Z dané situace mohl podobný člověk jako Henry pouze obratně těžit.

„Ach, jen jsme si tak povídali!“ máchl ledabyle rukou Philip. Mohl být mladý, ale hloupý rozhodně nebyl.

Margaret se zatočila před velkým zrcadlem, zasazeným ve zlaceném rámu. Sukně nadýchaných šatů v barvě šampaňského, úzká v pase a rozšiřující se do širokého zvonu, jí ve sele zavířila kolem útlých kotníků.

Byla nyní ráda, že podlehla Amyině naléhání, aby s ní měla stejné šaty, a že se posléze také ona rozhodla pro tento odstín látky. Její jemná, alabastrová pleť jím nabyla barvy zlata. Dlouho se tomu sice bránila, neboť nechtěla Amy ani náznakem zastínit podobným rouchem. Tohle byla její slavnost, její zasnuby, její velký den, a nikdo jí jej nesměl vzít. Jistě bude na tyhle výjimečné Vánoce vzpomínat celý život.

Vtom se na prahu komnaty objevila jedna z Amyiných mladičkových komorných, která přišla Margaret upravit vlasy. Poklesla v kolenou v drobném pukrlátku, chopila se stříbrného kartáče, jehož tepaná rukojeť byla posázená velkými tyrkysy, a začala Margaret rozčesávat dlouhé tmavé vlasy. Do umného účesu jí pak vsadila vysokou čelenku. Ta byla posetá perličkami a zdůrazňovala hedvábný lesk Margaretiných krásných vlasů.

Margaret se na sebe opět pozorně zadívala do zrcadla. Povzdychla si. Její vlasy mohly být sice husté a lesklé, nestáčely se však do prstýnků a kudrn jako ty Amyiny. S tím však nic nesvede. Ještěže se nosí ty čelenky, které její nezkontrolovatelnou hřívu udrží alespoň jakžtakž v upraveném účesu.

„Děkuji ti, Joan,“ obrátila se ke komorné.

„Budete mě ještě potřebovat, madam?“ Děvče se opět uklonilo, na kulaté, ruměně tváři milý úsměv.

„Ne, děkuji. Za chvilku sejdu dolů, do hodovní síně. A večer na mne čekat nemusíš. Odstrojím se sama.“ Oplatila Joan úsměv. I ta má vlasy samý prstýnek, pomyslila si závislivě a pak děvče propustila.

Margaret se natáhla po broušeném flakonu s parfémem a kápala si na zápěstí několik krůpějí té sladké vůně, kterou si nechávala namíchat podle starého rodinného receptu, jenž se dědil v rodě z matky na dceru. Jeho základem byl růžový olej. Svůdná vůně ji ve chvíli obklopila jako jemný obláček. Ten starý trik, potřít si parfémem zápěstí, jí prozradila maminka komorná. Horká tepající krev tak uvolnila vždy rychle vůni uvězněnou ve voňavce.

Margaret se už chystala vykročit ke dveřím, pak ale ještě na okamžik zaváhala. Vrátila se ke komodě, na níž stála šperkovnice s víčkem vykládaným perletí. Byl to dárek od Amy, která jí u příležitosti zasnub – a také jako dárek k Vánocům – věnovala nádherný perlový náhrdelník doplněný dlouhými perlovými náušnicemi. Podobné klenoty měla také ona sama a chtěla, aby se jimi ozdobila i Margaret. Ta s tím však váhala – měla za to, že je už takhle víc než nazdobená perličkami našitými na šatu. Nelíbily se jí ženy nadměrně ověšené šperky. Tyhle by si ale měla vzít, aby udělala Amy radost.

Otevřela víčko. Na purpurovém sametu se matně, jakoby tajuplným třpytem, zaleskly tři řady velkých perel sepatých stříbrným tepaným uzávěrem posetým malými diamanty. Perly jí proklouzly mezi prsty jako chladný pramínek z horské bystřiny. Zastudily ji na hebké pokožce. Sáhla nyní po náušnicích. Připnula si je na drobné ušní lalůčky. Náušnice byly dlouhé a pod kaskádou titěrných perliček spadajících ze stříbrného terčíku posetého drobnými diamanty se vyjímal na každé z nich velká perla. V kontrastu s tmavými vlasy působily víc než hezky.

Margaret na sebe vrhla poslední pohled do zrcadla. Perly dodaly jejím očím stříbřitou jiskru. Byla ráda, že si je nakonec vzala.

Vzpomněla si přitom na slova matčiny staré komorné Faith – podle té znamenaly perly slzy.

Zadoufala jen, že Robert Dudley zvolil oficiální zásnubní prsten bez perel.

V hodovní síni to vřelo jako v úle. Na zásnubní hostinu syna pravděpodobně nejvýznamnějšího šlechtice království Dudleyho se sjel výkvět urozeného panstva ze všech koutů země. I Robsartovi měli přátel bezpočet, i když ne tak urozeného původu.

Sladkou hudbou, kterou obveselovali hudebníci hosty, se proplétal motiv ze slavné skladby *Zelené rukávce*.

*„Já modlím se k Bohu na výsostech,
kéž mou vytrvalost v lásce zříš,
a kéž, ach kéž než vydechnu naposled,
mne svou láskou i ty též obšťastníš!“*

Margaret pocítila, jak v ní stoupá dojetí. Nedokázala se mu ubránit. Ta melodie, kterou složil Jindřich VIII. pro svou lásku Anne Boleynovou, ji pokaždé znovu okouzila. Hrdlo se jí sevřelo a ona ztěžka polkla, aby potlačila zrádné slzy. Amy se nyní zasnoubí s Robertem Dudleym. A brzy se za něj provdá.

Uvědomila si, že to dojetí nepramení pouze z jímavé nálady té slavnostní chvíle, navozené navíc romantickým popěvkem. Trošku se o Amy bála. Opět na ni dotírala myšlenka, že Dudleyovi nedělají nikdy nic bez postranního úmyslu. Tedy alespoň starý pan Dudley ne. A o něm se všeobecně vědělo, že svým synům, o dcerách ani nemluvě, vládne železnou pěstí, vyžaduje od nich naprostou

poslušnost a odpor jim nestrpí žádný. Bude Amy s Robertem skutečně a po celý život šťastná? Neskrývá se za tímto zasnoubením nějaká diplomatická hra, kterou neprohlédli ani Robsartovi? Vybavila si pohled, který si mezi sebou vyměnili, když Margaret představovali Robertovi.

Napadlo ji, zda z ní nepromlouvá závist, že její přítelkyně došla takového štěstí. Brzy se vdá a bude mít vlastní rodinu. Zatímco ona, Margaret, je dosud sama v tom velkém, rozlehlém a tak strašlivě prázdném sídle.

Povzdychla si. Na další úvahy jí však už nezbyl čas. Do síně vkročila Amy v doprovodu nevlastního bratra Philipa. I ona měla dlouhé šaty v barvě šampaňského, ne nepodobné těm, v nichž Margaret přivítala. Zdobila je však bohatě našitá vrchní sukně z těžkého bílého brokátu, který byl vpředu uprostřed prostrížen a při každém kroku odhaloval zlatem vyšívanou spodní sukni. I rukávy byly dvojité – spodní, úzké a pevně obemykající Amyina útlá zápěstí, byly rovněž ozdobené zlatou výšivkou a skrývaly se ve volných, do zvonu rozšířených svrchních rukávcích. Také Amy měla plavé vlasy rozpuštěné a stažené pouze zlatou čelenkou posetou drahokamy. Ty zdobily i drahý náhrdelník, velké náušnice a široký zlatý pás, zakončený přívěskem sahajícím jí téměř ke kolenům.

Robert, který na ni už nedočkavě čekal, jí dychtivě vykročil vstříc. Na sobě měl překrásný dlouhý kabátec ze zlatého brokátu ozdobený zlatými šňurami posetými drahokamy. Dokonale tvarovaná, svalnatá lýtka mu obepínaly přiléhavé nohavice a na černých vlasech mu seděl malý barek z tmavého sametu s jemným bílým perem. V očích mu zaplála radostná, vášnivá jiskra. Nedokázal vyčkat, až mu Philip předá Amyinu ruku, jak to vyžadovala etiketa. Dychtivě a pevně sevřel její prsty ve svých. Amy se na něj šťastně usmála a pak rychle sklopila oči, aby láskyplný pohled neprozradil hloubku jejích citů. Tváře jí však zalil zrádný rumělec.

Závidím jim, proto ty moje pochybnosti! To je to celé! Zastyděla se Margaret. Na první pohled je přece jasné, že

Robert Amy miluje. A jen pošetilec by pochyboval o tom, že Amy city svého snoubence neopětuje.

Byla tak ponořena do vlastních myšlenek, že jí unikla valná část krátké, ale procítěné řeči, kterou k oběma snoubencům pronesl starý pan Robsart.

„... a tak ti zasnuj, Roberte, svou jedinou dceru Amy, a věřím, že jí budeš jednou dobrým manželem. Máte mé požehnání k tomuto sňatku, jakož i požehnání Amyiny matky, lady Elizabeth.“

Mladá šťastná dvojice po těch slovech poklekla, aby přijala Robsartovo požehnání.

Několik krátkých slov pronesl také Robertův otec a i on snoubencům požehnal.

Robert poté pomohl své snoubence vstát. Philip mu podával malou, sametem vyloženou šperkownici se zasnubním prstenem. Ty prsteny, které si tenkrát vyměnili, zůstaly asi pouze jejich tajemstvím.

Na Amyině levém prsteníku se zatřpytil zasnubní prsten.

Zdobil ho velká perla, jako jediná smutná slza, obklopená bezpočtem třpytivých drobných diamantů.

Robertův otec John Dudley seděl na čestném místě tabule a blahosklonně přihlížel dalšímu průběhu večera, na tváři přilepený laskavý úsměv milujícího otce.

Hlupák! pomyslel si v duchu otráveně o Robertovi. Takhle se hnát do neštěstí! Nyní se už nedá nic dělat! Prý se zamiloval! Ach, bože dobrotivý! Kdyby tak on, John Dudley, činil podobná unáhlená a nerozvážná rozhodnutí pokaždé, když se zamiloval! Nebo spíš, když se domníval, že se zamiloval! To by se nyní rodina nikdy netěšila takovému výsostnému postavení a bohatství k tomu.

Také on se ženil v pouhých devatenácti, avšak i tehdy stál za tímto krokem chladný úsudek, a ne nějaké romantické sny, za něž si člověk nic nekoupí. Vzal si dceru svého